

Sygn. akt I C 2383/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 6.229,50 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. W. kwotę 4.879,55 zł (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych 55/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. umarza postępowanie w części dotyczącej odsetek ustawowych za okres od 26 grudnia 2015 roku do 1 stycznia 2016 roku,

III. dalej idące powództwo oddała,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2104,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. zwraca stronie pozwanej od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 93,36 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. (...),

VI. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 93,36 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. (...).

UZASADNIENIE

Powód G. W. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 6 229,50 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 26 grudnia 2015 r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 16 lipca 2015 r. uczestniczył w zdarzeniu drogowym, w wyniku którego doznał urazu głowy i kręgosłupa szyjnego. Mimo podjętego leczenia do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe i drętwienie palców dłoni, ma również problemy ze snem i obawy przed powtórzeniem się zdarzenia. Powód wskazał, że strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia i zwróciła mu kwotę 277,90 zł tytułem kosztów leczenia oraz przyznała kwotę 1 200 zł tytułem zadośćuczynienia, która w jego ocenie jest nieadekwatna do doznanej krzywdy i doznanego uszczerbku na zdrowiu.

Na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2017 r. powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2016 r., cofając pozew w tym zakresie i zrzekając się roszczenia.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana przyznała, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku i przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1 200 zł oraz zwróciła mu poniesione koszty leczenia. W ocenie pozwanej, biorąc pod uwagę zakres obrażeń doznanych przez powoda, wypłacona kwota zadośćuczynienia w całości zrekompensuje mu doznaną krzywdę. Pozwana zakwestionowała zasadność żądania w przedmiocie kosztów leczenia, bowiem powód nie udowodnił, by zostały poniesione w związku z leczeniem powypadkowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2015 r. powód uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Bezsporne.

Dzień po wypadku powód zaczął odczuwać dolegliwości w tym zawroty głowy i mdłości, dlatego udał się do lekarza pierwszego kontaktu w N., który skierował go na badania chirurgiczne. W związku z rozpoznaniem urazu głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym, powód otrzymał skierowanie do S. w P.. W kolejnych dniach powód odczuwał bóle karku, głowy, ramienia i nadgarstka, w związku z czym korzystał z pomocy lekarzy specjalistów: chirurga, neurochirurga i neurologa. Powód leczył się farmakologicznie, dostał też skierowanie na rehabilitację, którą odbył prywatnie. Wyniki badania RTG i MR potwierdziły wystąpienie u powoda urazu w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa. Do chwili obecnej powód odczuwa dyskomfort i ma zawroty głowy.

Dowód:

- skierowanie do szpitala - k. 14
- konsultacja neurochirurgiczna - k. 14
- konsultacje chirurgiczne - k. 15
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne - k. 16, 25, 31
- informacje dla lekarza kierującego - k. 16, 26
- informacja dla pacjenta - k. 17
- zaświadczenie z 28.08.2016 r. - k. 18
- recepty - k. 19, 21, 27, 31
- opinia neurologiczna - k. 20
- wynik badania RTG - k. 22
- skierowanie do poradni specjalistycznych - k. 23, 24
- historia choroby - k. 28 - 29
- skierowanie do poradni diagnostycznej - k. 30

- wynik badania MR - k. 32
- karta zabiegowa - k. 33
- zaświadczenia lekarskie - k. 34
- przesłuchanie powoda - k. 74.

W związku z podjętym leczeniem i rehabilitacją powód poniósł koszty w łącznej kwocie 357,45 zł. Strona pozwana pokryła te koszty w toku postępowania likwidacyjnego do kwoty 277,90 zł. Leczenie i rehabilitacja podjęte przez powoda były w pełni uzasadnione i związane z wypadkiem. Udokumentowane koszty leczenia pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem z 16 lipca 2015 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) - k. 39
- faktura VAT nr (...) - k. 40
- faktura VAT nr (...) - k. 41
- decyzja strony pozwanej z 21.12.2015 r. - k. 36
- opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii J. W. i ortopedii S. L. – k. 85

W wyniku wypadku z dnia 16 lipca 2015 r. powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego nie skutkującego uszczerbkiem na zdrowiu pod względem neurologiczno – ortopedycznym. U powoda nie stwierdzono uszkodzeń kostnych, niemniej jednak doznał on urazu z mechanizmu „smagnięcia biczem”, co oznacza, że wskutek nagłego ruchu głową przy zderzeniu kręgosłupa szyjny wykonał gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz potem w stronę przeciwną. Jest to typowy uraz kręgosłupa szyjnego przy zdarzeniach typu „stłuczka”. Powypadkowe leczenie powoda przebiegało prawidłowo, zostało podjęte odpowiednio wcześniej i przyczyniło się do poprawy stanu zdrowia powoda, nie pozostawiając żadnych ograniczeń w zakresie ruchomości kręgosłupa szyjnego ani lędźwiowego, wypadek nie wpłynął też na osłabienie obu kończyn górnych.

W pierwszym okresie po wypadku, tj. ok. 3 tygodni, powód miał znacznie ograniczoną sprawność ze względu na silne bóle i konieczność stosowania kołnierza ortopedycznego. Każda czynność związana z samoobsługą sprawiała powodowi trudność, wskazana była pomoc osób trzecich przy ubieraniu się myciu i przygotowywaniu posiłków, powód nie mógł też pracować zawodowo.

Obecne dolegliwości kręgosłupa mają pośredni związek z przebyтым urazem, poza tym kręgosłup nie wykazuje odchyień od stanu prawidłowego. Rokowania co do pełnego odzyskania sprawności organizmu są korzystne, rehabilitacja powinna dać właściwy efekt pod warunkiem zdyscyplinowania powoda jeśli chodzi o ćwiczenia własne. Korzystne są również rokowania co do wypełniania normalnych funkcji społecznych i rodzinnych, a także korzystania z rozrywek i sportów. Pierwotna struktura anatomiczna dotkniętych urazami narządów nie została trwale naruszona wskutek odniesionych w wypadku obrażeń.

Dowód: opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii J. W. i ortopedii S. L. – k. 83- 86

Pismem z dnia 13 listopada 2015 r. powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która przyjęła zgłoszenie w dniu 25 listopada 2015 r., zaś w dniu 21 grudnia 2015 r. wydała decyzję o przyznaniu mu zadośćuczynienia w kwocie 1 200 zł i zwrocie kosztów leczenia w kwocie 277,90 zł. Mimo wezwania do przyznania wyższej kwoty zadośćuczynienia, pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Dowód:

- znajdujące się w aktach szkody: wniosek powoda z 12.11.2015 r. o wszczęcie postępowania likwidacyjnego i odwołanie z 31.05.2016 r.,

- pisma strony pozwanej z 25.11.2015 r., 21.12.2015 r., 24.06.2016 r. - k. 35 - 37

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu tj. co do kwoty 4 879,55 zł.

W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 16 lipca 2015 r. kolizji drogowej z udziałem powoda. Strona pozwana przyznała, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia, jak również, że przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1 200 zł oraz zwróciła mu koszty leczenia w wysokości 277,90 zł. W ocenie pozwanej roszczenie powoda o wypłatę dalszego zadośćuczynienia było niezasadne w odniesieniu do doznanych przez niego obrażeń. Bezpodstawne było również żądanie zwrotu kosztów leczenia oraz dojazdów do placówek medycznych w kwocie 229,50 zł, bowiem koszty leczenia nie pozostawały one w związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem, a koszty dojazdów nie zostały udowodnione.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 444 § 1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. odwołującym się do wypadków wskazanych w art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że powód doznał w wyniku zdarzenia z 16 lipca 2015 r. negatywnych następstw zdrowotnych w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz związanych z tym dolegliwości bólowych. Ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu powoda pozostającego w związku przyczynowym z przedmiotową kolizją drogową wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii - ortopedii i neurologii.

Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski wydanej w sprawie opinii biegłych sądowych, które nie były zresztą kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Biegli w opinii wskazali co prawda, że powód nie doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, niemniej jednak nie oznacza to, że wypadek nie wpłynął negatywnie na jego życie osobiste i zawodowe. Z opinii wynika bowiem, że w początkowym okresie po zdarzeniu, tj. przez ok. 3 tygodnie powód miał znacznie ograniczoną sprawność ze względu na występujące silne bóle i konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego. Każda czynność związana z samoobsługą sprawiała powodowi trudność, wskazana była pomoc osób trzecich przy ubieraniu się myciu i przygotowywaniu posiłków, powód nie mógł też pracować zawodowo. Szybko i właściwie podjęte leczenie przyczyniły się do odzyskania przez powoda sprawności sprzed wypadku, zaś rokowania co do jego stanu zdrowia są pomyślne.

Sąd przyjął, że podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być zakres doznanych przez powoda obrażeń, rozmiar bólu, czas trwania leczenia oraz stopień ustalonego długotrwałego uszczerbku na ich zdrowiu.

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia w wysokości 6 000 zł oraz zwrot kosztów leczenia w wysokości 229,50 zł.

Biorąc pod uwagę poczynione wyżej rozważania co do skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powoda, stopnia stwierdzonego uszczerbku na jego zdrowiu oraz rokowań na przyszłość Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem będzie kwota 6 000 zł. Mając na względzie, że strona pozwana wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego sumę 1 200 zł, należało zasądzić dalszą kwotę 4 800 zł.

Należy wskazać, że brak stwierdzonego przez biegłych sądowych uszczerbku na zdrowiu nie przesądza o bezzasadności roszczenia powoda, bowiem sama okoliczność, że powód odczuwał dolegliwości bólowe, doznał czasowego ograniczenia ruchomości oraz wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego świadczą o uciążliwości doznanych urazów i uzasadniają przyjęcie, że wystąpiła u niego krzywda.

Zdaniem Sądu, częściowemu uwzględnieniu podlegało również powództwo o odszkodowanie. Mimo twierdzeń strony pozwanej, biegli sądowi uznali, że poniesione przez powoda koszty leczenia w kwocie 79,55 zł były uzasadnione i pozostawały w związku przyczynowym z wypadkiem z 16 lipca 2015 r. Sąd oddalił natomiast powództwo w zakresie dotyczącym zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych, bowiem w żaden sposób powód nie wykazał, że zostały one poniesione w zakresie objętym pozwem. Należy wskazać, że rzeczą powoda, działającego przez profesjonalnego pełnomocnika, jest rzetelne przedłożenie wszelkich dowodów i dokumentów na poparcie swoich żądań. Powód, pomimo podniesionego przez stronę pozwaną w odpowiedzi ma pozew w tym względzie zarzutu, nie odniósł się do niego, nie wskazał, gdzie, kiedy, na jakich odcinkach drogi pokonał dystans 500 km. Słusznie więc zarzucił pełnomocnik pozwanej, że twierdzenia powoda w tym względzie nie poddają się obiektywnej weryfikacji. Skoro powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia faktów z których wywodził korzystne dla siebie skutki prawne, powództwo o zapłatę kwoty 150 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych należało oddalić.

Mając na uwadze cofnięcie pozwu w zakresie odsetek ustawowych od dnia 26 grudnia 2015 r. do 1 stycznia 2016 r., Sąd, w myśl art. 355§ 1 k.p.c. umorzył postępowanie w tej części.

O należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 j.t.), w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Podkreślić należy, że z akt szkody wynika, iż powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 25 listopada 2015 r., zatem termin 30 - dniowy upłynął w dniu 25 grudnia 2015 r. Mając na względzie, dni ustawowo wolne od pracy, odsetki należne były od dnia 28 grudnia 2015 r. Skoro zaś powód zmodyfikował swe żądanie domagając się odsetek od dnia 1 stycznia 2016 r., było ono w pełni uzasadnione.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 78% i w tej części pozwana winna zostać obciążona kosztami procesu. Łączne koszty procesu wyniosły 6959,28 zł, dokonując stosunkowego ich rozdzielenia powód powinien ponieść je do kwoty 1531,04 zł (22%), a pozwana 5428,24 zł (78%). Koszty poniesione przez powoda to 3 635,64 zł, a składają się na nie: opłata sądowa od pozwu – 312 zł, zaliczka na poczet należności biegłych sądowych spożytkowana co do kwoty 906,64 zł, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Pozwana poniosła natomiast koszty w łącznej kwocie 3 323,64 zł, na które składały się: koszty zastępstwa procesowego - 2 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł i zaliczka na poczet należności biegłych sądowych spożytkowana co do kwoty 906,64 zł. Mając zatem na uwadze wynik procesu, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 104,60 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami, jakie powód rzeczywiście poniósł, a jakie winien był ponieść (3635,64 zł – 1528,24 zł).

Mając na względzie, że uiszczone przez strony zaliczki na poczet należności biegłych zostały nadpłacone Sąd, w myśl art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 623 t.j.) nakazał ich zwrot po 93,36 zł na rzecz każdej strony.